

Arrest

**nr. 50 878 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 15 juli 2004 huwt de verzoekende partij met de Belgische onderdaan Z.A.

Met een visum type D komt de verzoekende partij in augustus 2005 naar België en op 5 augustus 2005 dient zij een vestigingsaanvraag in. Op 28 september 2005 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij de vestiging geweigerd wordt en een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt.

Op 13 mei 2008 dient de verzoekende partij een nieuwe vestigingsaanvraag in op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 28 oktober 2008 beëindigt de gemachtigde van de bevoegde minister het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die dit beroep verwerpt bij arrest nummer 23 714 van 25 februari 2009.

Op 20 mei 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 december 2009 actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag.

Op 27 juli 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.05.2009 werd ingediend en geactualiseerd op 9.12.2009 door :

Z., T. (...)
nationaliteit: Algerije
(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Wat de door verzoeker aangehaalde elementen ten gronde betreft dient er opgemerkt te worden dat deze elementen al werden ingeroepen als buitengewone omstandigheden om de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen; deze elementen werden beoordeeld in de ontvankelijkheidsfase. Deze ingeroepen elementen werden aanvaard. Verzoeker herhaalt deze elementen in de gegrondheidsfase doch zonder concreet aan te tonen waarom deze een grond zouden kunnen vormen voor het verkrijgen van een verblijfmachtiging.

In de actualisatie van deze verblijfsaanvraag van 9.12.2009 wil betrokkene zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Criterium 2.8A vereist echter een ononderbroken verblijf van 5 jaar ten laatste bereikt op 15.12.2009. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij op 22.07.2005 in België is aangekomen, wat dus een te kort verblijf is om op dit criterium aanspraak te kunnen te kunnen maken.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe, evenals een aanwervingsbelofte van de Bvba Laumax. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Het feit dat betrokkene het Nederlands en het Frans beheerst, bereid is om te werken en gewerkt heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokken nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat zij op 15 december 2009 ongeveer 4 jaar en 5 maanden in België was, waardoor er slechts een relatief klein verschil in duur bestaat in vergelijking met het criterium 2.8.A. zodat volgens haar de regularisatie toch moest worden toegestaan. Voorts stelt de verzoekende partij dat ze geen ingevuld arbeidscontract heeft voorgelegd, doch wel een aanwervingsbelofte. Volgens de verzoekende partij is het verschil tussen een aanwervingbelofte en een arbeidscontract relatief klein. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“A. De bestreden beslissing stelt dat criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 een ononderbroken verblijf van 5 jaar vereist, ten laatste bereikt op 15.12.2009, en dat verzoeker op 22.07.2005 in België aangekomen is, wat bijgevolg een te kort verblijf is om op dit criterium aanspraak te kunnen maken.

Het stemt met de waarheid overeen dat verzoeker op 15.12.2009 gedurende ongeveer 4 jaar en 5 maand in België was, en dus niet helemaal voldeed aan de vereiste van een verblijf van vijfjaar. Het gaat echter om een relatief klein verschil in duur, zodat de regularisatie omwille van billijkheids-overwegingen toch had kunnen toegestaan worden.

Er mag bovendien niet uit het oog verloren worden dat de instructie van 19 juli 2009 op 11 december 2009 door de Raad van State vernietigd werd. De staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, dhr. Melchior Wathelet, heeft zich weliswaar geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, te blijven toepassen, doch de vernietiging door de Raad van State houdt in dat de criteria niet meer bindend zijn, en dat bijgevolg ervan kan afgeweken worden in het kader van een humanitaire benadering van de regularisatie-problematiek.

Verzoeker is van mening dat het tegen de billijkheid zou indruisen indien de regularisatie zou geweigerd worden omwille van het feit dat er niet volledig voldaan is aan de vereiste van een verblijf van 5 jaar.

B. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, een behoorlijk ingevuld arbeidscontract had dienen voor te leggen.

Verzoeker had inderdaad geen ingevuld arbeidscontract voorgelegd, doch wél een aanwervingsbelofte van de bvba Laumax. Een misverstand tussen verzoeker en zijn vorige raadsman is er de oorzaak van geweest dat er geen ingevuld arbeidscontract voorgelegd werd, doch enkel een aanwervingsbelofte. Deze aanwervingsbelofte houdt echter in dat er, van zodra dit wettelijk mogelijk is, een arbeidsovereenkomst zou kunnen afgesloten worden tussen verzoeker en de bvba Laumax. Het verschil tussen een aanwervingsbelofte en een arbeidsovereenkomst is dus relatief gezien erg klein.

Ook hier wijst verzoeker erop dat de instructie van 19 juli 2009 op 11 december 2009 door de Raad van State vernietigd werd, wat inhoudt dat de criteria niet meer volstrekt bindend zijn, en dat omwille van billijkheidsoverwegingen ervan kan afgeweken worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken had een tijdelijke regularisatie kunnen toestaan, beperkt tot één jaar, waarbij als voorwaarde voor verlenging gesteld werd dat verzoeker een effectieve tewerkstelling zou dienen te bewijzen. Dit zou totaal geen inbreuk gedaan hebben aan de geest van de (overigens vernietigde) instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker vraagt dan ook dat de Raad de bestreden beslissing zou vernietigen, aangezien er aan verzoeker een verblijfsmachtiging kon verleend worden, beperkt tot één jaar, waarbij als

voorwaarde voor verlenging gesteld werd dat verzoeker een effectieve tewerkstelling diende te bewijzen.

Zoals supra benadrukt, is de Raad, omwille van de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State, niet gebonden door de criteria vermeld in deze instructie.”

2.1.2. De verwerende partij stelt dat, gelet op de elementen in het administratief dossier, de bestreden beslissing genomen werd op basis van juiste feitelijke gegevens. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij erkent dat ze nog geen vijf jaar in België verbleef en dat ze geen arbeidscontract voorgelegd heeft. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omwille van twee redenen. Enerzijds wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij nog geen vijf jaar ononderbroken in België verbleven heeft en bijgevolg niet voldoet aan de criteria van 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009. Anderzijds wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij een attest van werkbereidheid van de VDAB en een aanwervingsbelofte van de BVBA Laumax toevoegt. De verwerende partij stelt dat deze documenten geen arbeidscontracten zijn en dat de verzoekende partij bijgevolg niet voldoet aan de criteria van 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om

machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009.

In haar verzoekschrift erkent de verzoekende partij dat ze nog geen vijf jaar ononderbroken in België verblijft. De verzoekende partij geeft zelf aan dat ze op 15 december 2009 ongeveer 4 jaar en 5 maanden in België was. De verzoekende partij stelt dat het echter een relatief klein verschil is, zodat de regularisatie omwille van billijkheidsoverwegingen toch had kunnen toegestaan worden. De Raad wijst erop dat bij het indienen van de actualisering van de aanvraag van 20 mei 2009 op 9 december 2010, de verzoekende partij op de hoogte was van de criteria die door de verwerende partij zouden gehanteerd worden om de aanvraag ten gronde te onderzoeken. In de instructie werd uitdrukkelijk bepaald:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Wanneer de verzoekende partij de toepassing van het criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009 gevraagd heeft, diende ze bijgevolg te weten dat ze diende te voldoen aan een langdurig verblijf in België van minimum vijf jaar. In casu voldoet ze niet aan deze voorwaarde.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij gevraagd heeft om haar aanvraag te beoordelen in het kader van criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009, dat als volgt luidt:

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.*
- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.*

- *Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.*

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen.

De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar.

De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is,

- kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.

- of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren.”

Voorts stelt het vademecum (pagina 6) aangaande de verduidelijkingen over de uitvoering van de voormelde instructie dat:

“3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

· Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.

· Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten. “.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat een attest van werkbereidheid van de VDAB en een wervingsbelofte van een BVBA geen arbeidsovereenkomsten zijn. De informatie vervat in het attest van werkbereid van de VDAB en de wervingsbelofte van een BVBA beantwoordt niet aan de gegevens die uit het arbeidscontract dienen te blijken, onder andere *“het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon” en “hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur”.*

Voorts beperkt de verzoekende partij zich in het middel in wezen tot het een voor een bespreken van de feitelijke vaststellingen en het geven van een andere verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Aangezien de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009, toont zij niet aan dat de beoordeling door de verwerende partij, van de door de verzoekende partij aangehaalde ‘humanitaire’ argumenten, rekening houdende met de criteria in de instructie, kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij stelt dat de regularisatieaanvraag niet enkel in het licht van de instructie van 19 juli 2009 dient te worden beoordeeld, maar ook overeenkomstig de *“voordien geldende*

regularisatienormen.” De verzoekende partij is van oordeel dat zij, op basis van de regularisatienormen die golden vóór de instructie van 19 juli 2009, diende geregulariseerd te worden. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De regularisatieaanvraag van verzoeker werd weliswaar ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Verzoeker had zijn regularisatieaanvraag op 20 mei 2009 ingediend. Op 9 december 2009 heeft hij deze regularisatieaanvraag geactualiseerd overeenkomstig de instructie van 19 juli 2009. Dit houdt in dat hij zijn regularisatieverzoek niet enkel op de instructie van 19 juli 2009 baseert, maar ook op zijn doorgedreven integratie, zoals hij in zijn regularisatieverzoek dd. 20 mei 2009 voldoende benadrukt heeft.

In de bestreden beslissing staat te lezen :

' Het feit dat betrokkene het Nederlands en het Frans beheerst, bereid is om te werken en gewerkt heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009' (cursivering toegevoegd).

Deze redenering is verkeerd. De instructie van 19 juli 2009 heeft de redenen waarvoor de regularisatie vóórdien (m.a.w. vóór 19 juli 2009) toegestaan kon worden, niet weggenomen. Dit houdt in dat men een regularisatieverzoek, dat vóór 19 juli 2009 ingediend werd - en dat, zoals in casu, nadien overeenkomstig de instructie van 19 juli 2009 geactualiseerd werd - niet enkel in het licht van de instructie van 19 juli 2009 dient te beoordelen, maar ook overeenkomstig de vóórdien geldende regularisatienormen. Er kan dan ook onmogelijk gesteld worden dat de 'elementen aangaande de integratie niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructie van 19.07.2009'.

Verzoeker is van oordeel dat hij, op basis van de regularisatienormen die golden vóór de instructie van 19 juli 2009, diende geregulariseerd te worden.

Het ware toch uitermate onredelijk dat de integratie van verzoeker - die in de bestreden beslissing minstens impliciet erkend wordt - als onvoldoende grond voor verblijfsregularisatie zou beschouwd worden omdat deze doorgedreven integratie van bijna vijfjaar zich heeft voorgedaan in een periode van (deels) onwettig verblijf.

De bestreden beslissing is dan ook uiterst onredelijk.

Totaal ten overvloede zij nog erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 29 oktober 2007 (nr. 3284) gesteld heeft dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing m.b.t. een regularisatieaanvraag, rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, dus met de volledige duur van het verblijf (m.a.w. ook met de periode van het 'illegaal' verblijf), met de mate van integratie van het gezin (dus ook met de integratie die bereikt werd tijdens het 'illegaal' verblijf) en met alle sociale bindingen met België (dus ook met de sociale bindingen die tot stand gebracht werden tijdens het 'illegaal' verblijf).”

2.2.2. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij haar regularisatieaanvraag op 9 december 2009 geactualiseerd heeft en hierbij toepassing gemaakt heeft van de criteria 2.8.A. en 2.8.B van de instructies van 29 juli 2009. Bijgevolg diende de verzoekende partij te weten aan welke voorwaarden zij diende te voldoen. De verwerende partij stelt dat sinds 19 juli 2009 strikt genomen geen bijkomende voorwaarden van integratie in de Belgische samenleving meer gelden om geregulariseerd te worden. Volgens de verwerende partij is het redelijkheidsbeginsel dan ook niet geschonden.

2.2.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing zowel de elementen van de aanvraag van 20 mei 2009 als de aanvullende elementen aangehaald in de actualisering van 9 december 2009 worden beoordeeld. In haar aanvraag van 20 mei 2009 stelt de verzoekende partij: *“de verzoeker haalt ten gronde dezelfde elementen aan als welke werden voorgebracht naar aanleiding van het ontvankelijkheidsvraagstuk. Het verzoek dient derhalve om dezelfde hiervoren aangehaalde redenen als gegrond te worden weerhouden.”* Met betrekking tot deze elementen ten gronde wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld: *“Wat de door verzoeker aangehaalde elementen ten gronde betreft dient er opgemerkt te worden dat deze elementen al werden ingeroepen als buitengewone omstandigheden om de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen; deze elementen werden beoordeeld in de ontvankelijkheidsfase. Deze ingeroepen elementen werden aanvaard. Verzoeker herhaalt deze elementen in de gegrondheidsfase doch zonder concreet aan te tonen waarom deze een grond zouden kunnen vormen voor het verkrijgen van een verblijfmachtiging.”* In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt hieruit dat er wel degelijk rekening gehouden werd met de elementen ten gronde zoals aangehaald in de aanvraag van 20 mei 2009. Waar de verzoekende partij stelt: *“De instructie van 19 juli 2009 heeft de redenen waarvoor de regularisatie vóórdien (m.a.w. vóór 19 juli 2009) toegestaan kon worden, niet weggenomen. Dit houdt in dat men een regularisatieverzoek, dat vóór 19 juli 2009 ingediend werd - en dat, zoals in casu, nadien overeenkomstig de instructie van 19 juli 2009 geactualiseerd werd - niet enkel in het licht van de instructie van 19 juli 2009 dient te beoordelen, maar ook overeenkomstig de vóórdien geldende regularisatienormen. Er kan dan ook onmogelijk gesteld worden dat de 'elementen aangaande de integratie niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructie van 19.07.2009”* wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt wat ze hiermee bedoelt, met name met welke andere in casu geldende regularisatienormen rekening diende gehouden te worden. Tot slot wijst de Raad erop dat de verzoekende partij verklaart dat met *“alle”* elementen van het dossier rekening diende gehouden te worden, maar nalaat aan te tonen met welke elementen er in casu geen rekening werd gehouden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN